

— Струва, ако моятъ солдати за него животътъ си жертвувать.... Нека въ другитъ дивизии той да са дава даромъ, азъ у себе си пѣма да прѣтърпя този развратъ....

И тутакси почнува веселие.

— Круковский, искашь ли кръсть?

— Искамъ, ваше прѣвѣсходителство !...

— Но, иди въ стройтъ... Заслужи...

— Въ стройтъ, не искамъ....

— А азъ отъ само себе си ще та пратя.

— Какъ вий безъ мене ще да прѣминете..... Това не може да бжде.

Съ ближнитъ про него лица, Скобелевъ бѣше съвсѣмъ юноша. Излишекътъ на животътъ са показваше въ това. Той постоянно са шѣгуваше, смѣяше, школничаше. Ако нѣмаше съ какво, то съ денщикътъ.

— Маймуна (Круковский не отговаря — мълчи.)

— Маймуна, на тебе говоря....

Тѣй сжщо мълчание.

— Круковский....

Този навжсено приближава....

— Защо ти не са явяваше?

— За това, ваше прѣвѣсходителство, че викахте маймуна.....

— Значи, ти са докачи?....

— Извѣстно, докачихъ са!....

— Но тогава цалуни ма! И Скобелевъ си подава бузата. Круковский го цалува.

— Е, сега не са докачашъ?

— Никакъ не.

— А все пакъ си маймуна....

Особенно удовольствие Скобелевъ си доставяше да пазлиза сутрина да са умива помежду нашата и турската траншея..... Круковский длъженъ бѣше да отиѣва тамъ слѣдъ него. Турцитъ, разумѣва са, тутакси почнувахъ да ги обетрѣлюватъ.

— Ваше прѣвѣсходителство.... Ей, ваше прѣвѣсходителство?

Е? какво искашь.

— Искамъ вѣщо да ви кажж.

— Какво?

— Да отидяхте въ траншеята да са мнете....

— На мене и тука е хубаво.... А искашь ли застрахливостъта ти ще да та поставя тукъ на караулъ.....